

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 61/09-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. februára 2009 predbežne prerokoval sťažnosť D. B., Z., zastúpenej advokátkou Mgr. M. D., K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 29. septembra 2008 v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co/119/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. decembra 2008 faxom a 22. decembra 2008 poštou doručená sťažnosť D. B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) z 29. septembra 2008 v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co/119/2008.

Aj keď právna zástupkyňa v sťažnosti presne neoznačila toto základné právo, z obsahu sťažnosti ústavný súd vyvodil, že ide o základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla:

„Rozsudkom Okresného súdu Košice 1 súd vyslovil povinnosť sťažovateľke ako žalovanej zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 21.676,- Sk so 17 % - ným ročným úrokom z omeškania... Konanie o zaplatenie príslušenstva od 1. 4. 1998 do 31. 3. 2001 zastavil a zaviazal sťažovateľku ako žalovanú zaplatiť žalobkyni trovy konania vo výške 864,- Sk. ...

Sťažovateľka ako žalovaná podala odvolanie...

... sťažovateľka navrhla, aby odvolací súd zmenil prvostupňový rozsudok v napadnutej časti tak, že návrh žalobkyne zamietne a zaviazže žalobkyňu na náhradu trov prvostupňového, ako a) odvolacieho konania, a odvolanie odôvodnila odvolacími dôvodmi uvedeným v § 205 ods. 2 písm. f) O. s. p. a § 205 ods. 2 písm. d) O. s. p.

V odvolaní sťažovateľka žalovaná D. B. namietala, že medzi žalovanou a žalobkyňou nevznikol právny vzťah titulom bezdôvodného obohatenia podľa § 451 Občianskeho zákonníka. ...

Žalobkyňa I. M. ako nájomca bytu nebola v rozhodnom období vlastníkom predmetného bytu ..., ale nájomcom, žalovanej D. B. neposkytovala žiadne služby, neexistoval medzi nimi platný právny vzťah o podnájme bytu. Pokiaľ sa sťažovateľka žalovaná D. B. užívaním bytu, ktorého nebola ani nájomcom, a ani podnájomníkom, obohatila, tak sa mohla obohatiť iba na úkor M. ako vlastníka predmetného bytu alebo na úkor B. ako správcu bytového domu, ktorý v rozhodnom období poskytoval služby spojené s užívaním predmetného bytu. (dodavky teplej, studenej vody, tepla a pod.).

Žalovaná sťažovateľka D. B. nebola v rozhodnom období ani nájomcom, ani podnájomníkom, predmetného bytu a tak jej nevznikla povinnosť platiť nájomné a úhrady za plnenia poskytované s užívaním predmetného bytu ako nájomcovi v zmysle § 696 Občianskeho zákonníka. ...

Sťažovateľka ďalej v odvolaní namietala, že medzi sťažovateľkou ako žalovanou a žalobkyňou v súvislosti s uzavretou Zmluvou o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy, na základe ktorej sa nastahovala do predmetného bytu... nemohol vzniknúť právny vzťah titulom

vydania bezdôvodného obohatenia, ale len titulom nároku žalovanej na náhradu škodu podľa § 415 Občianskeho zákonníka, pričom poukázala na § 441 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak škoda bola spôsobená výlučne zavlnením poškodeného, znáša ju sám.“

Podľa sťažovateľky „... odôvodnenie napadnutého rozsudku Krajského súdu v Košiciach je absolútne nezrozumiteľné a zmätočné a odvolací súd sa nevysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľky.

Z odôvodnenia nie je zrejmé z akého dôvodu súdom určené výška nedoplatku vychádzala zo súčtu nezaplatených mesačných zálohových platieb a nedoplatkom zisteným zúčtovaním zaplatených mesačných zálohových platieb a skutočných nákladov. V odôvodnení napadnutého rozsudku nie je uvedené aké konkrétne platby a kedy a komu žalobkyňa zaplatila. V odôvodnení napadnutého rozsudku nie je vysvetlené z akého dôvodu súd zaviazal zaplatiť sťažovateľku D. B. sumu 21.676,- Sk žalobkyňi I. M., keď byt ..., ktorý užívala sťažovateľka... bol vo vlastníctve M. a nie vo vlastníctve žalobkyne...

Sťažovateľka žalovaná D. B. sa ani z odôvodnenia prvostupňového, a ani z odôvodnenia napadnutého rozsudku Krajského súdu v Košiciach, nedozvedela z akého konkrétneho dôvodu bola zaviazaná zaplatiť žalobkyňi sumu 21.676,- Sk s príslušenstvom, keďže podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov a z odôvodnenia prvostupňového, a ani z odôvodnenia odvolacieho súdu, nie je zrejmé, ktorým v zákone uvedeným spôsobom mala sťažovateľka... získať majetkový prospech na úkor žalobkyne...

Odvolací súd sa ďalej vôbec nevysporiadal s námietkami žalovanej že protiprávny stav, t. j. skutočnosť, že žalovaná... začala užívať predmetný byt... spôsobila samotná žalobkyňa..., ktorá so žalovanou uzavrela Zmluvu o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy, na základe ktorej umožnila žalovanej byt užívať, ale ako nájomca si nevyžiadala od vlastníka bytu a prenajímateľa súhlas s uzavretím zmluvy o podnájme, neuskutočnila právne úkony smerujúce k odkúpeniu bytu od m., aby mohla splniť svoj záväzok zo Zmluvy o uzavretí budúcej zmluvy a previesť vlastnícke právo k bytu po jeho nadobudnutí od M. na žalovanú D. B.

Odôvodnenie napadnutého rozsudku Krajského súdu v Košiciach považuje sťažovateľka za zjavne neodôvodnené a arbitrálne.“

Na základe uvedeného právna zástupkyňa sťažovateľky navrhla, aby ústavný súd Slovenskej republiky takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co/119/2008-185 vedenej na návrh Žalobkyně I. M. proti žalovanej D. B. o zaplatenie 21.876,- Sk s prísl., porušil právo sťažovateľa D. B. podľa Čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Výrok rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5 Co/119/2008-185 zo dňa 29. 9. 2008, ktorým Krajský súd v Košiciach potvrdil rozsudok Okresného súdu Košice I sp. zn. 25 C 450/2001-156 zo dňa 14. 2. 2008, okrem výroku o zastavení konania v časti príslušenstva a ktorým vyslovil, že žalovaná nemá právo na náhradu trov konania a žalobkyni sa trovy odvolacieho konania nepriznávajú, zrušuje a v tejto zrušenej časti vec vracia Krajskému súdu v Košiciach, aby o nej znovu konal a rozhodol.

3. Sťažovateľke D. B. priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 50.000,- Sk (slovom päťdesiat tisíc slovenských korún), ktoré je sťažovateľke Krajský súd v Košiciach povinný vyplatiť do 60 dní od doručenia tohto nálezu.

4. Krajský súd v Košiciach je povinný sťažovateľovi D. B. zaplatiť náhradu trov konania vo výške 5.812,- Sk (slovom päťtisícosemstodvadsať slovenských korún) na účet právneho zástupcu sťažovateľa Mgr. M. D. advokátky do 60 dní od doručenia tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Ako vyplýva zo sťažnosti, k namietanému porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sťažovateľky rozsudkom krajského súdu z 29. septembra 2008 v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co/119/2008 malo dôjsť tým, že krajský súd sa nedostatočne vysporiadal s odvolacími dôvodmi sťažovateľky, ktorá *„v odvolaní namietala, že medzi ňou a žalobkyňou nevznikol právny vzťah titulom bezdôvodného obohatenia podľa § 451 Občianskeho zákonníka...“*, a tiež tým, že žalobkyňa *„ako nájomca bytu nebola v rozhodnom období vlastníkom predmetného bytu... ale nájomcom, žalovanej D. B. neposkytovala žiadne služby, neexistoval medzi nimi platný právny vzťah o podnájme bytu.“*

Pokiaľ sa sťažovateľka žalovaná D. B. užívaním bytu, ktorého nebola ani nájomcom,

a ani podnájomníkom, obohatila, tak sa mohla obohatiť iba na úkor M. ako vlastníka predmetného bytu alebo na úkor B. ako správcu bytového domu...“.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov z hľadiska svojvoľnosti, arbitrárnosti rozhodnutia, resp. jeho odôvodnenia.

Ústavný súd preto preskúmal dôvody sťažnosti v naznačenom smere a zistil, že rozsudok krajského súdu sp. zn. 5 Co/119/2008 spĺňa všetky zákonné náležitosti, zrozumiteľne a jasne dáva odpoveď na všetky otázky dôležité pre rozhodnutie krajského súdu.

Zo záverov rozsudku krajského súdu okrem iného vyplýva:

„Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa vyslovil povinnosť žalovanej, aby zaplatila žalobkyni sumu 21.676,- Sk so 17 % ročným úrokom z omeškania...“

Vychádzal zo zistenia, že právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Košice II č. k. 21 C 903/96-14 bola žalovaná povinná vypratať a odovzdať jej byt nachádzajúci sa v K., č. ..., v ktorom protiprávne bývala, počas celej doby užívania bytu, keďže neuhrádzala platby nájomného a žalobkyňa naďalej bola a je vedená ako výlučná nájomkyňa bytu, nedoplatky narástli do výšky žalovanej sumy, ktoré B. aj napriek tomu, že v uvedenom byte jej bolo znemožnené bývať, zaplatila. Žalovaná sa tak na jej úkor bezdôvodne obohatila, keďže jej byt užívala protiprávne a úhrady nájomného neplatila. ...“

Žalovaná sa do bytu ... nasťahovala v decembri 1995 a bývala v ňom do júna 1999, kým nebola súdnym exekútorom z bytu vystáhaná. Exekúcia sa uskutočnila na základe rozsudku Okresného súdu Košice II v konaní č. k. 21 C 903/96. Z odôvodnenia tohto súdneho rozhodnutia je zrejmé, že žalovaná užívala byt bez akéhokoľvek právneho dôvodu. Pri uzavretí zmluvy o budúcej zmluve sa so žalovanou nedohodla na žiadnych podmienkach, čo do platenia poplatkov za byt. Mala však vedomosť o tom, že žalovaná platby za byt neuhrádzala, keďže upomienky o nedoplatkoch z B. dochádzali na jej meno. Do svojho bytu sa opäť nasťahovala v júni 1999 a nedoplatky splácala. ...

Súd prvého stupňa zistil zo správy B. z 21. 3. 2006, ktorá bola doplnená písomným podaním 9. 10. 2007 (č. l. 102 a 131 spisu), rozpis nedoplatkov na byte ... za obdobie od januára 1996 do júna 1999. ...

Všetky úhrady, ktoré boli platené poštovou poukážkou boli na meno M., okrem toho tá úhradu v pokladni B. platila osobne. ...

Odvolačný dôvod uviedla nesprávne právne posúdenie súdom podľa § 205 ods. 2 písm. f a podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O. s. p., lebo dospel na základe vykonaných dôkazov súd k nesprávnym skutkovým zisteniam. ...

Odvolačný súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo... a zistil, že odvolanie žalovanej v napadnutej časti rozsudku je neopodstatnené. ...

Nesprávne právne posúdenie je vtedy odvolacím dôvodom, ak súd na daný predmet sporu nepoužil správnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu na daný predmet sporu, ale nesprávne ju vyložil. O takúto situáciu v riešenej veci nešlo. Okrem toho ani druhý odvolací dôvod namietaný žalovanou podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O. s. p. nebol daný. Tento odvolací dôvod by sa týkal chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom, spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, a medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, prípadne zistených skutočností prisudzoval iný

právny význam. Napokon skutkové zistenia nezodpovedali vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 132 O. s. p.

Súd prvého stupňa vec správne právne posúdil, v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav vo veci, nedošlo k logickému rozporu v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti, zákonnosti, pravdivosti, vierohodnosti alebo keď výsledok hodnotenia dôkazov by nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 až § 135 O. s. p.

Správne je zistenie súdu prvého stupňa, že v riešenej veci žalobkyňa preukázala vznik bezdôvodného obohatenia žalovanou vo výške 21.676,- Sk z dôvodu, že práve žalovaná od decembra 1995 do júna 1999 bez právneho dôvodu užívala jej byt ... Užívala teda aj plnenia, za ktoré neplatila. Bolo preukázané správou B. zo dňa 21. 3. 2006, že za rok 1996 podľa rozpisu za jednotlivé mesiace nedoplatok predstavoval 2.882,- Sk + nedoplatok na vyúčtovaní vo výške 3.523,- Sk, spolu 6.405,- Sk, nedoplatok za rok 1997 sumu 1.944,- Sk + nedoplatok z vyúčtovania za uvedený rok čiastku 5.574,-, taktiež nedoplatok spolu je vo výške 7.518,- Sk. za rok 1998 nedoplatok za užívanie bytu činil 4.788,- Sk, nedoplatok za vyúčtovanie predstavuje sumu 3.428,- Sk, spolu 8.216,- Sk a nedoplatok za rok 1999 vznikol vo výške 1.920,- Sk + nedoplatok na vyúčtovaní 1.024,- Sk, spolu 2.944,- Sk. Spolu takto výška nedoplatku predstavuje sumu 25.083,- Sk a všetky úhrady boli platené priamo osobne poštovou poukážkou na meno M., úhrada bola platená v pokladni B., čo bolo preukázané.

Žalovaná ani nepopierala v konaní, že užívala predmetný byt a žalobkyňa za ňu platila nedoplatky súvisiace s užívaním bytu, byt užívala protiprávne, čo bolo zistené rozsudkom Okresného súdu Košice II sp. zn. 21 C 903/96. Z odôvodnenia tohto rozsudku je preukázané, že žalovaná byt užívala bez akéhokoľvek právneho dôvodu a pri uzavretí zmluvy o budúcej zmluve sa so žalovanou nedohodla na žiadnych podmienkach čo do platenia poplatkov za byt.

Pretože žaloba bola podaná dňa 22. 4. 1998, súd prvého stupňa v riešenej veci rozhodol 14. 2. 2008, potom neopodstatnené sú námietky žalovanej v odvolaní, že žalovaná nemala čo platiť za žalobkyňu mesačné zálohové platby za predmetný rok a ročné vyúčtovanie zisteného nedoplatku jej nebolo doručené a doručované. Vzhľadom na lehoty, v ktorých má povinnosť doručovať vyúčtovanie nedoplatkov súvisiacich s užívaním bytu správca a prenajímateľ podľa § 687 až 699 OZ nájomcovi, sú odvolacie námietky žalovanej

v tomto smere bez právneho významu. Treba uviesť, že žalobkyňa v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia ani nežiadala poplatok z omeškania podľa § 697 OZ, ale úroky z omeškania.

Ostatné námietky uvedené v odvolaní sú akcesorického charakteru a vzhľadom na preukázanie protiprávneho užívania predmetného bytu žalovanou a preukázanie priamych platieb žalobkyne, ktoré sú predmetom bezdôvodného obohatenia, sú nepodstatné, a taktiež bez právneho významu v konaní o vrátenie bezdôvodného obohatenia v riešenej veci. (§§ 451 až 458 OZ).

Ani námietka o nedostatku nájomnej zmluvy žalobkyne s prenajímateľom, ako aj nedostatku podnájomnej zmluvy medzi žalobkyňou a žalovanou, nie je významnou skutočnosťou pre posúdenie výšky bezdôvodného obohatenia v danej veci. Pri vzniku bezdôvodného obohatenia totiž sa zisťuje len to, či niekomu vzniklo bezdôvodné obohatenie a na úkor koho má byť toto bezdôvodné obohatenie vydané.“

Po preskúmaní takto koncipovaného rozhodnutia je ústavný súd toho názoru, že všeobecný súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, prečo potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu v napadnutej časti. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd sa odvolacími námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého odvolacieho rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Pretože namietané rozhodnutie krajského súdu

nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor odvolacieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad odvolacím súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo treba podľa § 25 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľky, ktorou namietala porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, odmietnuť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. februára 2009